

גליון מס'
415חודש אדר
ה'תש"פ
עד מתי!?משנכנס אדר
מרבין בשמחה

תקות מנחם

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקות מנחם" (ח"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי הרמב"ם ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי ראפ

מהדורה מיוחדת לרגל חודש אדר משנכנס אדר מרבין בשמחה

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שיל"ן, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם להראות ולהוכיח הנראה לענ"ד בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי לימוד הרמב"ם ע"פ ה'מורה שיעורי' לפרשה והתאריך שבהם נלמדו, הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש.

ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

לחיות עם הזמן!

אם בכל השנה צריכים להיות בשמחה גדולה, על אחת כמה וכמה בחודש אדר, שכדברי חז"ל "מרבין בשמחה", ובפרט בשנה זו - שנת העיבור - כאשר יש 60 יום רצופים של שמחה, כמו בשנת תשנ"ב, אז עורר הרבי "להרבות בכל ענייני שמחה!" מאז ומתמיד ביטאו חסידים את שמחתם בשירה וריקודים, וכפי שמוסבר בתורת החסידות, שהריקוד ברגליים מסמל הששמה חדרה את כל מהותו של האדם, עד לרגליים! כלומר, שכאשר האדם מתעורר בשמחה, הוא פועל שכל הגוף שלו כולל האברים הכי מגושמים יחושו גם הם את השמחה הפנימית בה הוא שרוי ויצאו בריקוד. ומתי החלו לארגן ב-770 ריקודי שמחה בכל לילות חודש אדר?

בחודש אדר אי תשנ"ב, לאחר שהרבי עורר פעמים רבות על הצורך בשמחה מיוחדת בשישים ימי חודש אדר, לבטל בשישים את כל העניינים הבלתי-רצויים; ולאחר שזכינו לתשובה מיוחדת על פעולות 'מטה משיח': "הזמן גרמא להרבות בשמחה ובכפליים שיששים יום" אזכיר עה"צ [על הציון],

- ארגנו מטעם 'מטה משיח' שירה וריקודים ב-770, בליווי כלי זמר, בליל שושן פורים קטן. הריקודים החלו בשעה 10 בלילה, ונמשכו עד חצות. במשך שתיים אלו רקדו מאות אנשי והתמימים, ובין לבין חזרו הרב שלום דובער ליפקר והרב שלמה מאיעסקי על תוכן שיחת הרבי בלילה האחרון.

לאחר הריקודים, כתבו דו"ח לרבי, וסיימו בבקשה "שכשם שזכינו הערב, כן נזכה מחר (היום) טאנצין מיט משיחין [= לרקוד עם משיח]. מבקשים ברכת כ"ק אדמו"ר שליט"א שנוכל להמשיך בזה ובהצלחה". על דוח זה חתמו הרה"ח יצחק שפרינגר ע"ה ויבלחט"א הרה"ח שלמה מאיעסקי והרה"ח שמואל בוטמן.

הריקודים התקיימו גם למחרת, ביום חמישי. אבל בשבוע לאחר מכן הם הופסקו, לאחר שהיו שטענו שזה מפריע וכו'. כעבור ימים ספורים, ביום רביעי כ"ב אדר, התקבל המענה המעודד בו הורה הרבי "ותהא פעולה נמשכת ובהוספה" והבינו שהרבי רוצה את זה, המענה נתן דחיפה לעשות ריקודי שמחה בכל לילה.

כשהגיע כ"ז אדר בלילה, לאחר האירוע הבריאותי באוהל הקדוש, התלבטנו במטה משיח האם יש טעם ומצב רוח לעשות ריקודים גם בלילה זה... עלינו למשרדו של הרב מאיראלו ע"ה, המרא דאתרא דשכונת קראון הייטס. הרב מאיראלו התקשר לחדר של הרבי ושאל לדעתו של הרב גרונו, שענה לו "בוודאי! הרי זה מה שהרבי כל הזמן אומר, לבטל את העניינים הבלתי רצויים - על ידי השמחה". מיותר לציין שהריקודים התקיימו בשמחה גדולה.

באותו שבוע ביום חמישי, התקיים סיום הרמב"ם ובאמצע פתאום דיבר הרב גרונו בשידור מהחדר של הרבי והודיע שעכשיו שמע את הרבי אומר "יתהי רפואה קרובה ברוב שירה וזימרה". רקדו אז כל הלילה בשמחה עצומה עם הניגון של יחי' והמילים "דער רבי איז געזונט משיח קומט שוין" [= הרבי הוא בריא, המשיח כבר מגיע].

במהלך התקופה שאחרי כ"ז אדר תשנ"ב, לא זכינו לשמוע את הרבי. אבל מהרופא של הרבי, ד"ר אלי רוזן, שמעתי כמה וכמה פעמים שבמהלך אותה תקופה שמע את הרבי אומר פעמים רבות את המילים "שירה וזמרה", ודווקא מילים אלו נשמעו באופן ברור ביותר מפי קודשו של הרבי! כששמעתי על כך, החלטתי שהפעילות להגברת השמחה והריקודים תהיה תחת הכותרת "מטה שירה וזמרה לקבלת פני משיח".

בשנת תשנ"ג, כאשר הרבי החל לצאת ולעודד את שירת יחי' אדוננו לאחר התפילות, חשבתי שמן הראוי ללוות את השירה בכלי נגינה, כדי להוסיף בשמחה. הבאתי מנגן עם כלי נגינה, אולם היו שלא ראו זאת בעין יפה, ולא אפשרו לו לנגן. בפועל, באותה תפילה, למרות שהרבי השתתף בתפילה הציבור מחדרו המיוחד במערב 770 - הרבי לא יצא לאור התפילה אל המרפסת הפתוחה לעודד את שירת היחי". רק כעבור כשבועיים הסתדר העניין, ובראש חודש כסלו תשנ"ג הבאתי מנגן שיוכל ללוות בנגינתו את שירת החסידים מול פני הקודש. ואכן, כולם זוכרים את התאריך המיוחד ההוא, שבו עודד הרבי את השירה באופן מיוחד, כולל עידודים חזקים ביותר בידי

שירה וזמרה לקבלת פני משיח

עם תחילת חודשי אדר, שהוגדרו על ידי הרבי כ"שישים ימי שמחה" - פנינו להרב יקותיאל ראפ, יו"ר מטה שירה וזמרה המארגן בבית-חינוך ריקודי שמחה בכל לילות חודש אדר, ושמענו על הקשר המיוחד בין השמחה להבאת הגאולה, על הבעייה שנקראת "שמחה לבטלה" ומה צריך הקב"ה לעשות כדי למנוע אותה, וגם - מה אירע מאחורי הקלעים של שירת היחי' הידועה בראש חודש כסלו תשנ"ג, כאשר הרבי עודד את שירת היחי' בידו הקדושה • ראינו משמח

מאת: ר' ירון צבי

באי בית-חינוך מכירים את המודעות של "מטה שירה וזמרה לקבלת פני משיח", המעוררים את הקהל בכל הזדמנות במהלך השנה להגיע ולהשתתף בריקודי שמחה להחשת הגאולה. בטי"ו אלול, יום התייסדות יתומכי תמימים, כותרת הריקודים היא "חאדאראם"; ביי"ג תשרי נקראים אנשי לריקודי שמחה של "לכתחילה אריבער", ובשנה מעוברת, כמו השנה הנוכחית [תשע"ד] - מתקיימים שישים יום של ריקודי שמחה: במוצאי שבת האחרון, כאשר השתתפתי בריקודי השמחה ב-770, שהחלו עם צאת השבת ונמשכו שעה ארוכה בהשתתפות מאות חסידים - הבטתי סביבי, וראיתי את השמחה המיוחדת שניבטת מעיני הרוקדים. לא הייתה זו יעד שמחה, אלא שמחה שמבטאת את הגאולה שבפתח, והתגלותו המיידית של הרבי מלך המשיח.

מי שעומד מאחורי התופעה המדהימה הזאת, הוא הרב יקותיאל (קותל) ראפ, שלצד תפקידו העיקרי כמשגיח בשיבת תומכי תמימים ליובאוויטש המרכזית ב-770, מוצא זמן גם לנהל את הפעילות של חב"ד בשדה התעופה קנדי, וגם לעורר את קהל החסידים למילוי הוראת הרבי להוסיף בשמחה.

22 שנה ברציפות עוסק הרב ראפ בהגברת המודעות לחשיבות השמחה, כזרו מרכזי להבאת הגאולה. השבוע, עם הריקודים הראשונים של חודש אדר, פנינו אל הרב ראפ בבקשה להבין מה עומד מאחורי התופעה המשמחת.

מה הרעיון מאחורי הריקודים?

מאז התייסדות החסידות, הייתה השמחה אבן יסוד בהווייה החסידית. אך בשנים האחרונות הרבי שם דגש על כך שצריכים להיות בשמחה מיוחדת בתור הכנה וזירוז לגאולה השלימה.

בשיחת שבת פרשת תצא תשמ"ח הביע הרבי תמיהה מה עוד אפשר לעשות לזירוז הגאולה? מסקנתו של הרבי הייתה, ש"הדבר שעדין לא עשו בשביל להביא את המשיח הוא - עבודת השמחה הרצויה בשביל להביא את המשיח. נוסף לכך ששמחה פורצת כל הגדרים, גם גדרי הגלות, יש בשמחה סגולה מיוחדת להביא את הגאולה...".

והרבי הבהיר, שאין בכונתו רק לעשיית מצוות מתוך שמחה - אלא מדובר "על השמחה כשלעצמה, שמחה בטוהרתה, עבודה של שמחה לשם מטרה ותכלית של ביאת המשיח... והשמחה תביא את המשיח".

ואם יבוא משהו וישאל: אם השמחה מסוגלת לזירוז הגאולה, מדוע לא שמענו על כך בדורות האחרונים? מדוע אף אחד מגדולי ישראל לא עורר על כך? הרבי התייחס אף לשאלה זו, והסביר, שבגלל קשיי הגלות, לא היו ליהודים את הכוחות לשמוח שמחה טוהרה ואמיתית. רק כעת, בגלל שמוכרחים להביא את הגאולה על ידי שמחה - לכן, "נותנים כוחות מיוחדים שיוכל להיות עניין השמחה בטוהרתה".

וסיים הרבי: "שבמקום אריכות הדיבור והשקלא-וטרעיא כו', יתחילו במעשה בפועל: לצאת בקריאה והכרזה על דבר הוספה מיוחדת בשמחה, כדי להביא את המשיח, ובודאי שעל ידי זה יביאו את המשיח בפועל ממש, וברזיונות הכי גדולה, לא עיכבן כהרף עין", ואדברא - ניסו ויוכחו!!!

בהזדמנות אחרת, בקשר לשמחת בית השואבה, אמר הרבי, שאם יבואו וישאלו מדוע שמחים כל כך - ישיבו: האם לא שמעתם? הרי מפורסם בעיתונים, שמשחי צריך להגיע כל רגע!

הקדושה. מאז והלאה הבאתי פעמים רבות כלי נגינה כאשר הרבי יצא לתפילה, ושירת הייחיי לוותה בשמחה גדולה. פעמים רבות היה אפשר לראות כיצד הרבי בחון בפניו ובעיניו הקדושות את התזמורת, ושמח מזה.

מה התוכן הפנימי של הריקודים ?

באחד ממכתביו של הרבי הריי"צ (אגרות קודש שלו, חלק ד' עמ' רצ), משווה את הריקוד החסידי ליגון החסידי, שבשניהם הכניסה תורת חב"ד תוכן עמוק, והפכה אותם לחלק מעבודת ה'. על פי ההדרכה של חסידות חב"ד, הריקוד של הרגלים צריך להיות תואם את רגשותיו הפנימיים של האדם, וככל שתגדל הבנתו - כך תגדל גם שמחתו. לכן, בזמני שמחה והתעוררות בחצרות הקודש של רבותינו נשיאינו, מסופר שראשי הריקודים היו דווקא זקני החסידים והמובחרים שבחבורה.

ברור אם כן, שמאחורי כל ריקוד עומד תוכן פנימי ורגש מיוחד, שבא לידי ביטוי בריקודים.

לגבי הריקודים לזירוז הגאולה - הרי הרבי עצמו הסביר את תוכנם הפנימי, בשיחת שבת פרשת תצא תשמ"ח: "שמחה זו נעשית על ידי התבוננות שתיכף ומיד ממש בא משיח צדקנו, שזו תהיה בכל העולם שלימות השמחה, שלכן, ישנו כבר רגש של שמחה בטרתה (מעין ודוגמת שמחת הגאולה)".

ורואים בפועל, שמי שחזרו בנבואת ובשורת הגאולה של הרבי, וחיו חדרים באמונה הטהורה שהרגע הנוכחי הוא הרגע האחרון בגלות, ומיד נכנסים לגאולה השלימה - אין לו שאלות לגבי הריקודים, והוא מצטרף בשמחה לריקודי הגאולה.

האם אנחנו לא משלים את עצמנו, כאשר אנחנו שמחים כעת את שמחת הגאולה? הרי בפועל, הגאולה טרם הגיעה!?

הרבי הדגיש פעמים רבות, שאנחנו נמצאים כבר ב"ערב שבת אחרי חצות", ועל פי הלכה צריכים לטעום בערב שבת ממאכלי השבת. וכשם שהדברים אמורים לגבי לימוד החסידות, שהוא כטעימה מלימוד פנימיות התורה לעתיד-לבוא, כך גם עלינו לטעום מהשמחה של הגאולה השלימה. כמו כן ידוע ש"במקום שמחשבתו של אדם - שם הוא נמצא", וכאשר אנו חווים ושמחים בשמחת הגאולה, הרי זה עצמו מעמיד אותנו במצב של גאולה!

מעניין לציין גם לפירוש השל"ה הקדוש, שמביא את המדרש בו מסופר שהקב"ה גער "מעשי ידי טובעים בים ואתם אומרים שירה!"; ומפרש שלא כמקובל - שטענתו של הקב"ה הייתה: מדוע רק כעת, כאשר המצרים טובעים בים, אתם נזכרים לומר שירה? הרי הייתם צריכים לומר את השירה עוד קודם לכן, לאחר ההבטחה "יהי ילחם לכם!"

כך גם לגבי חזיקה המלך, כתוב ש"ביקש הקב"ה לעשות חזיקה משיח, וסנחריב - גוג ומוגוג. אמרה מידת הדין לפני הקב"ה: ריבונו של עולם: ומה דוד מלך ישראל, שאמר כמה שירות ותשבחות לפניך - לא עשיתו משיח, חזיקה שעשית לו כל הניסים הללו, ולא אמר שירה לפניך - תעשה משיח!"; ולכאורה - הרי בישיעו יש נוסח שלם איך שחזיקה המלך הודה לקב"ה על הניסים שנעשו לו ("מכתב לחזיקה" - ישיע' לט?); ומפרש השל"ה הקדוש, שחזיקה היה צריך להודות לה' לפני שהניסים התרחשו, ולא לאחריהם, וזוהי כוונת המדרש "ולא אמר שירה לפניך - לפני הניסים!"

לכן חשוב שעוד ברנעי הגלות האחרונים - בכל ימות השנה, ולא דווקא בחודש אדר - נהיה בשמחה עצומה, כטעימה מהשמחה שלעתיד לבוא, וגם כהודאה לה' כי ניסי הגאולה העתידים לבוא בקרוב מיד.

הרי עומדים אנו בערב שבת, וכמו בהכנות לשבת - הרי אחר כל ההכנות של הבישולים וכו', מגיע הרגע של כניסת שבת, ואז עוסקים בקבלת השבת בשמחה. כך גם אצלנו, אחרי כל ההכנות של התורה והמצוות, שפעלו בכל הדורות - כעת הגיע הזמן של קבלת שבת, וזהו ה"מכה בפטיש" - השמחה לקראת שבת המלכה. וכאמור, שמחה זו צריכה להיות בכל ימות השנה, והשמחה והריקודים של חודש אדר - הם רק סימן ותזכורת, שבכל השנה צריכים להיות בשמחה.

יותר מכך: הרבי סיפר פעם (שבת לך תשמ"א) על אחד מגדולי ישראל, שרצה בילדותו לאכול תפוח, ואביו מנע זאת ממנו. בראותו שלא יוכל לקבל את התפוח בבקשות והפצרות, הודרו ובירך 'בורא פרי העץ', וכך הוכרח אביו לתת לו התפוח, כדי שלא תהא רכתו - ברכה לבטלה... כך, אמר הרבי, על ידי זה שיהודי שמח בשמחת הגאולה, מצד הביטחון שהקב"ה יביא את המשיח במהרה - זה עצמו כביכול מורז את הקב"ה, אביו שבשמים, למלא את משאלות לבם של בניו.

חשבתי על כך: איך הרבי משווה את הברכה לשמחה, שכשם שאי-אפשר שהברכה תהיה לבטלה, כך אי-אפשר שהשמחה תהיה לבטלה. ולכאורה: מה הבעיה בשמחה לבטלה? אלא שבקדושה אין דבר שהוא לבטלה. לכל דבר יש תכלית. ולכן, כאשר יהודי שמח בשמחת הגאולה, הקב"ה לא ייתן שרגש שמחה זו תהיה 'לבטלה', ויביא תיכף את הגאולה.

כאחד שעוסק רבות בענייני שלמות הארץ, אתה יודע שהמצב בארץ ישראל מאוד לא פשוט. אם לא די בכך, אנחנו שומעים על אסונות וטרנדיות קורעות לב, וזאת מלבד ההתמודדות של כל אחד עם הבעיות שלו. איך אפשר להיות בשמחה למרות כל זאת? במשך השנים ראינו, ששיטתו של הרבי היא שדווקא בזמנים כאלה צריכים להוסיף בשמחה. כי כאשר יודעים שהשמחה ממתקת דינים, וכפירוש החסידי על "בשמחה תצאו", שעל ידי השמחה יוצאים מכל העניינים הבלתי-רצויים, הרי דווקא כאשר נמצאים במצבים קשים, חשיבות השמחה גדולה הרבה יותר, וצריכים לעשות כל מאמץ ולהיות בשמחה.

אני זוכר שבעיצומה של מלחמת יום כיפור, כאשר המצב בארץ ישראל היה קטסטרופלי באמת ואלפי חיילים נהרגו בחזית, ביניהם גם חסידי חב"ד - היו כמה מזקני החסידים שנעמדו בגן עדן התחתון וביקשו למסור לרבי פ"נ לעורר רחמים. הרבי סירב לקבל את הפ"נ, ואמר: "אני בתנועה של שמחה, ורוצים להכניס גם אותי למרה שחורה! אם אתם רוצים, קחו ותקראו את זה אתם באוהלה!"

בכלל, הרבי דורש תמיד שיהיו בשמחה. הרבי פעם התבטא, שמשכיח לא רוצה לראות פנים חמורות, אלא שוחקות. בהזדמנות אחרת אמר הרבי על מאמר הגמרא ש'אזלת לקרנא הלך בנימוסיה', שיש מנהג באמריקה, שלא זו בלבד שאינו נגד התורה, אלא שהוא מצווה בתורה, ומהו המנהג הזה? נהוג באמריקה לומר: 'Say it with a smile' - תאמר זאת בחיוך, וזה מתאים להוראת התורה "עבדו את ה' בשמחה."

בימי השבעה של הרב פרץ העכט, סיפר הרב יהודה לייב גורנר, שפעם נכנס הרב פרץ העכט לחדר היחידות, והרבי אמר לו: אינני רוצה לדבר איתך, כי אתה במרה-שחורה... והוסיף הרבי ואמר: לך לחלון, תפתח אותו ותזרוק את כל המרה-שחורה, ואז תחזור ונדבר. בתחילה, הרב העכט נבהל, אבל אחר-כך הבין והלך לחלון, ואחרי כמה דקות חזר ואז הרבי קיבל אותו. אצל הרבי, הכל צריך להיות בשמחה!

יש הטוענים, שההוספה בשמחה צריכה להתבטא בתוספת בלימוד התורה, עליה נאמר "פיקודי ה' ישרים משמחי לב", ולאו דווקא בריקודים.

הטענה הזאת עתיקת יומין, והראשונה שטענה אותה, הייתה מיכל בת שאול. כאשר דוד המלך הוליך את ארון האלוקים מבית עובד-אדום הגיתי, והגיע אל עיר דוד, רבתה שמחתו עד שהחל "מפזז" (=רוקד) ומכרכר לפני ה". כשראתה זאת אשתו, מיכל בת שאול, בזה לו בליבה ואמרה, שהיום נגלה מלך ישראל "לעיני אמהות עבדיו כהיגלות נגלות אחד הריקודים".

מיכל הייתה צדקת גמורה שהצליחה להגיע למדרגה גבוהה של מוח שליט על הלב, וכפי שהגמרא (עירובין צו, א) אומרת שהייתה מניחה תפילין - ואומר הרבי, שמשמעות הדברים היא, שלא רק שהניחו את התפילין פיזית, אלא שהתורה שבעל פה מעידה שהנחת התפילין שלה הייתה בשלימות, שיעבוד המוח והלב! אך יחד עם זאת, מכיוון שאצל מיכל, משרש כ.ל.י, לא היה עניין של 'אורות דתוהו' - הכל היה צריך להיות מלושב ביכלים - ולכן, כאשר ראתה שמחה שלמעלה מטעם ודעת, היא לא יכלה להכיל את זה.

על כך ענה לה דוד: "לפני ה' אשר בחר בי מאיבך ומכל ביתו לצות אותי נגיד על עם ה' על-פי ישראל ושחקתי לפני ה', ונקלתי עוד מזאת והייתי שפל בעיני, ועם האמהות אשר אמרת - עמם אכבדה!"

דוד אינו בוש בריקודיו לפני ארון האלוקים, ואף אומר שמבחינתו מוכן להתנהג בקלות רבה יותר מזאת (אפשר לפרש בדרך הצחות את המילה 'נקלתי' - שגם 'קולעי' היה דוד מוכן לעשות), וזהו כבודו!

בלקוטי שיחות לפרשת שמני, שואל הרבי מדוע היה צריך דוד להזכיר למיכל את העובדה שה' העביר את אביה ממלכותו וברח בו. למה לזרות מלח על הפצעים?!

מסביר הרבי, שעבודת ה' של שאול, הייתה לפי טעם ודעת, ולכן לא החרים את כל עמלק והבהמות, כי הבין בשכלו שראוי לזבח לה' את מיטב הצאן והבקר. וזאת הדגיש דוד בדבריו למיכל: שהקב"ה לא קיבל את דרכו ושיטתו של שאול המלך, ומשום כך נילתה ממנו המלוכה וניתנה לדוד, שעבודתו הייתה בקבלת-עול: דוד עבד. דוד לא פעל על-פי מגבלות השכל. כשהגיע לשמחה גדולה באהבת-ה' - רקד ופיזז, בלי שום חשבון ושיקולים הגיוניים.

[על דרך הצחות אולי אפשר לומר שזהו גם הפירוש בפרק י"ח בתהלים, השירה שאמר דוד המלך על שהקב"ה הציל אותו 'מכף כל אויביו ומיד שאול' - שהקב"ה הציל אותו גם מדרכו של שאול, שעבודת ה' שלו הייתה מוגבלת לפי טעם ודעת. ואכן, בהמשך הפרק, על הפסוק "מהולל אקרא ה'", מפרש רש"י, שצריך להודות ולשבח את ה' לפני התרחשות הניסים - שזוהי הנגהה שלמעלה מטעם ודעת, והיא בדוגמת השמחה על הגאולה, עוד בטרם הגיעה הגאולה השלימה].

ככל שמתקרבים אנו לזמן הגאולה, עלינו לנהוג במידת דוד, שהוא "נשיא עליהם לעולם" - לפעול למעלה ממגבלות השכל, גם בעניין השמחה: "מפזז ומכרכר לפני ה'".

ובפרט שראינו אצל הרבי - שהוא מורע דוד המלך - באופן הברור ביותר, שאת שמחתו הגדולה ביטא בכל ביטויי השמחה הגשמיים, החל מריקוד ומחיות כפיים, ועד אפילו לשריקות שאף הן ביטויים של שמחה גדולה. ובכל פעם שנכנס ויצא, הניף ידו בחזקה גדולה, להגברת ההתלהבות, השירה והשמחה - מה שלא ראו בכל הדורות אצל שאר גדולי ישראל.

חשוב לציין, שההסבר האמור לעיל בנוגע לדוד ומיכל - מופיע בלקוטי שיחות חלק א', וידוע הרי, שהשיחות שבארבעת הכרכים הראשונים הוגהו על ידי הרבי כדי שהבחרים והאברכים יוכלו לחזור את תוכנם בבתי הכנסת של יהודים שאינם חסידי חב"ד. זאת אומרת, שמבחינת הרבי מדובר בהוראה שכל יהודי יכול וצריך להבין. ובוודאי שכחסידי חב"ד זה אמור להיות פשוט אצלנו.

וכפי שהרבי מדגיש, שהרמב"ם בסוף הלכות סוכה וולוב פוסק להלכה, שהנהגה זו צריכה להיות בעבודת ה' של כל יהודי, בכל ימות השנה, כמו אצל דוד המלך, שהיה מפזז ומכרכר לפני ה'.

מעניין גם לשים לב לסיטואציה שבה הביע דוד את שמחתו העצומה - היה זה כאשר דוד המלך הביא את הארון לירושלים, ומבחינה מסויימת החל את התהליך שהוביל לבניית בית המקדש. גם אנחנו נמצאים כעת בעיצומו של תהליך שמוביל לבניית בית המקדש השלישי, ולכן עלינו להיות בשמחה עצומה!

(נדפס ב"בית משיח" גליון 914)

העלון תקוות מנחם

נלקט ונערך ע"י יוסף יצחק הלוי בן אסתר שיינדל

ונדפס ע"י זוגתו מרת ביילא פייגעל תחי' וב"ב שיחיו ראפ

לעילוי נשמת

ר' שרגא ב"ר יעקב ע"ה ראפ
נפטר וא"ו מ"ח ה'תשע"פ

מרת פייגל צפורה בת ר' משה ע"ה ראפ
נפטרה ש"ק פ' תצוה, י"ג אדר ה'תשע"ג
ת.נ.צ.ב.ה.

(דברים שנאמרו בסעודות סיומי הרמב"ם בביהכ"ס)

וביהמ"ד ליובאוויטש - 770 - בית משיח ולתלמידי התמימים)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!